

En Llucià i els Pastorets de Sant Just

Quina cara m'han pintat, semblo un pallasso més que un criat. I que consti que soc un criat de nivell, em podríem dir majordom; treballo pels Cròtals, la família més rica i fatxenda de Sant Just. Si el lector coneix els Pastorets sabrà molt bé de qui parlo ...

Almenys m'han vestit en consonància amb la meva categoria; trobo que m'escau força bé aquesta armilla de ratlles verdes i el llacet negre de vellut que penja distingit sobre la meva camisa blanca immaculada que he planxat amb molta cura jo mateix. Sí, em sento segur, disposat a donar-ho tot en aquesta estrena! Si no fos pel focus de llum insidiós i invasiu que em deixa al descobert i enfosqueix tot el que hi ha davant meu. Diuen que avui han vingut 170 persones a veure l'obra. No poden ni imaginar el que passava a la sala just abans que entressin. Vora de trenta persones d'edats diferents agafant-se les mans, en cercle, tancaven els ulls concentrant-se i compartint la energia que es disposava a sortir entre tots com un canó.

A continuació, complint el ritual de guerra, unien cadascú una mà en el centre del cercle cridant "Pastorets, ué". Tres crits que espanten les pors més amenaçadores i que empoderen per l'acció. Però el que més em preocupa ara mateix és no caure d'aquest pedestal negre de 1x1 sobre el que m'han situat. Un pas en fals i avall! L'adrenalina està assegurada En relaxo amb els moviments compulsius que faig amb el plomall. Estic temptat de passar-me'l per la cara i el clatell; es tan suau! Però no em puc distreure ni un moment; a la que em donin l'entrada he de cridar com un boig: "Sí senyora! Sí Senyor!"

Els Cròtals són arrogants i capritxosos, a banda de insensibles i malvats. Són ben desvergonyits i justifiquen les seves activitats delictives sense escrúpols. En podríem dir que són uns narcisistes tirant a psicòpates. Hi ha senyals externes que així ho indiquen. L'avi Cròtal està al centre de l'escenari, sobre una gran poltrona d'orelles des de la que malparla i maquina tota mena de barbaritats. Al costat de la poltrona hi ha una tauleta on té els seus cacauets i darrere un gran quadre amb la seva imatge. No li cal res més que els licors que de forma autoritària em demana compulsivament: "Llucià porta'm el licor de pensar".

Quin personatge! La seva filla està a la seva alçada. Falsa i prepotent amb tocs d'histèria, porta els ulls pintats de diversos colors i amb purpurina. Juntament amb la seva jaqueta vermella fa una mica de por. Sembla una hiena de la sabana. No tinguis un descuit, que t'ataca.

El seu fill, amb aspecte innocent, com el que passava per aquí, és un pinta i s'ha llençat al negoci de la marihuana, per no ser menys que el seu avi i la seva mare amb l'explotació Immobiliària. Jo, tot i això, penso que és víctima del seu entorn i podria fins i tot excusar-lo en part si no fos per la mala bava que gasta amb en Josep. En Josep... El dolç i tendre Josep... Amb espardenyes i faixa vermella. Sembla un sant baixat del cel. Jo, però, no me'l crec gaire, Segur que té una part fosca, com tothom. De fet, encara que vulgui aparèixer com a bon jan, i acabi fent-se càrrec de la Marian i el nen, no el veig gaire entusiasmats.

I això que ella, amb la seva cabellera llarga i ondulada, resulta tan bonica... Encara que no digui ni una sola paraula; és una immigrant de no se sap quin país. Però l'amor, ja se sap, no té fronteres. En contrast amb aquesta candidesa apareix el caçador, alt i fornit, sempre amb la seva escopeta. De tant en tant s'atura perquè passa tanta por que no pot evitar defecar al bosc. El millor de tot és el so que emeten els seus esfínters. Això arrenca un riure fins i tot a l'espectador més ensopit! Apareixen també els pastors, les tres estudiants, els reis, l'avia i la neta desnonades. Tots molt entranyables i colorits. Com qui no vol la cosa, tots ells en diuen de grosses. Veritats que tots sabem i ningú gosa dir pel seu nom. Aquí al teatre es produeix la màgia de les veritats i les fantasies, mig velades, mig explícites que s'ofereixen a l'espectador pel seu propi ús.

I ara, finalment, després de rebre tantes ordres insulses i insultants arriba el meu moment de glòria. Passo de criat no t'hi fixis a un potent àngel Serafí en funcions de policia. Jugada mestre! Per camuflar-me com a criat, fins i tot he hagut de fingir estar borratxo i parlar d'aquella manera pastosa i maldestre que no havia experimentat mai. Però ha funcionat i s'ho han cregut. Ara he d'estar súper atent per intervenir en el moment precís en què el Sr. Cròtal està a punt de disparar al nen. Canvi de vestuari i ZAS! Crido amb tota la meua força: "ATURA'T!". Entren corrent tots els angelets entusiasmats. Amb música de fons digna d'Indiana Jones, procedeixen a detenir els Cròtals mentre jo els deixo anar una tirallonga amb to potent i amonestador. Un any més, el Bé ha vençut el Mal i tots junts acabem a dalt de l'escenari abraçats i cantant: "Colze a colze, frec a frec, fem plegats els Pastorets".